

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/57/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416207234
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8416207234.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Kohúta v sporovej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: V.Q. M., G..XX.XX.XXXX, E. K. P.A. XXX, XXXXX P. , o zaplatenie 1924,27 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 5Csp/214/2016-59 zo 17.4.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o splatnosti pohľadávky.

Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1924,27 eur, úroky vo výške 95,10 eur, úroky z omeškania vo výške 0,95 eur, poplatky za poistenie vo výške 1,70 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny 1924,27 eura od 13.12.2016 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach vo výške 50,- eur, pričom prvá splátka sa stane splatnou 22.deň mesiaca nasledujúce po právoplatnosti rozsudku a ďalšie splátky vždy do 22.deň toho ktorého nasledujúceho mesiaca až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

II. V prevyšujúcej časti žalobcu zamietá.

III. Žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100% o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.“

2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 3.2.2016 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 280937, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalobcom žalovanej vo výške 2.000 Eur. Zo zmluvy je zrejmé, že žalovaná sa zaviazala zaplatiť celkovú čiastku vo výške 3.437,92 Eur a to v 96-ich anuitných splátkach po 34,77 Eura, ktorých splatnosť nastala k 27. dňu toho ktorého kalendárneho mesiaca, počnúc 29.02.2016. RPMN bola v zmluve uvedená ako 16,88 %, ročná úroková sadzba 13,9 % a priemerná hodnota RPMN 15,55 %. Termín konečnej splatnosti bol určený na deň 29.1.2014. Poplatok za poskytnutie úveru predstavoval sumu 100 Eur. Podľa bodu 2.2. zmluvy po uplynutí 18 mesiacov od poskytnutia úveru banka vráti klientovi ním zaplatený poplatok za poskytnutie úveru za predpokladu, že úver bude splácaný výlučne z inkasného účtu, ktorým je osobný účet vedený bankou, klient nebude viac ako 5 dní v omeškaní so splácaním svojich peňažných záväzkov a zároveň nesplatil úver ani jeho časť predčasne. V zmluve bolo dohodnuté aj poistenie schopnosti splácať úver s tým, že ta toto poistenie bude žalovaná pri splátke úveru uhrádzať mesačne 0,85 Eur. Z výpisu z účtu je zrejmé, že žalobca uhradil na účet žalovanej dňa 3.2.2016 sumu

2000,- Eur, čo žalovaná aj potvrdila. Žalovaná sa omeškala s platbou úveru, keď poslednú ňou uhradenú splátku zaplatila dňa 27.7.2016 a následne prestala úver splácať, teda neuhradila splátky splatné v mesiacoch augusta až november 2016. Žalobca dňa 29.9.2016 zaslal žalovanej upomienku označenú ako „Opakované upozornenie“, v zmysle ktorej ju vyzval, aby žalovaná uhradila žalobcovi omeškanú platbu vo výške 86,39 Eur, inak jednorazovo zosplatní poskytnutý úver. Žalobca listom zo dňa 2.12.2016 oznámil žalovanej predčasnú splatnosť celého úveru. V predmetnom liste žalobca vyčíslil dlh žalovanej vo výške 2082,02 Eur, na splatenie ktorej poskytol žalobca žalovanej lehotu do 12.12.2016. Žalobca dourčoval predmetnú výzvu žalovanej na adresu uvedenú v zmluve P. XXX, ktorú si žalovaná neprevzala na pošte. Žalovaná zaplatila žalobcovi titulom úveru sumu 213,72 Eur.

3. Na takto zistený skutkový stav súd aplikoval ustanovenia § 1 ods. 2, §1 ods. 8, §9 ods.1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a § 52 ods. 1-4, §54 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorá obsahovala všetky náležitosti podľa § 9 ods.2 ako podmienky vzniku nároku na úroky a poplatky za úver. Nakoľko žalovaná porušila povinnosť splácať úver riadne a včas, splátky splatné v mesiacoch august, september a október neuhradila, v zmysle článku 2.8. v spojení s článkom 2.9.1 Obchodných podmienok pre úvery občanov, ktoré sú súčasťou úverovej zmluvy, vzniklo banke právo vyzvať klienta na predčasné splatenie úveru s tým, že dorúčením výzvy sa všetky čiastky, ktoré sú dlžné podľa zmluvy o úvere stanú splatnými okamžite alebo v deň určený bankou vo výzve adresovanej klientovi. Súd vyhodnotil, že došlo k splneniu zákonných podmienok pre takýto postup žalobcu podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a tak došlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Súd prvej inštancie považoval nárok na vrátenie úverovej istiny vo výške 1924,27 Eur a úrokov za úver ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške 95,10 Eur za preukázaný čo do základu ako aj výšky a za plne dôvodný, keďže v konaní bolo preukázané, že žalobca poskytol žalovanej sumu 2000,- Eur, z ktorého žalovaná zaplatila sumu 213,72 Eur, pričom na sumu istiny bola započítaná suma 75,73 Eur, preto žalobca mal nárok na zaplatenie istiny vo výške 1924,27 Eur. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu na zaplatenie kapitalizovaných úrokov vo výške 95,0 Eur ako úrokov z úveru v sadzbe 13,90% ročne do zosplatnenia úveru ako dôvodný, keďže výška uvedeného úroku neodporovala ani zákonu ani dobrým mravom a mala oporu v zmluve. Čo sa týka nároku na zaplatenie poplatkov za poistenie vo výške 1,70 Eur, aj uvedený nárok súd považoval za dôvodný, keďže priamo v úverovej zmluve v jej hlavnej časti obsahujúcej parametre úveru a práva a povinnosti zmluvných strán bolo dohodnuté poistenie vo výške 0,85 Eur mesačne, splatné v rovnaký deň ako splátka úveru. K uplatnenému nároku na zaplatenie úroku z omeškania v sadzbe 5% ročne s tým, že úrok z úveru žalobca požadoval jednak z omeškaných splátok do predčasného zosplatnenia úveru vo výške 0,95 Eur ako aj odo dňa 3.12.2016 do zaplatenia a to jednak z nezaplatenej istiny úveru vo výške 1924,27 Eur ako aj z nezaplatených úrokov vo výške 95,10 Eur, k uvedenému súd prvej inštancie uviedol, že čo sa týka úroku z omeškania z omeškaných splátok do predčasnej splatnosti úveru v kapitalizovanej sume 0,95 Eur, tento nárok je v plnom rozsahu v súlade so zákonom a je preukázaný, keďže žalovaná sa omeškala so splácaním splátok úveru do mimoriadnej splatnosti úveru a výpočet úroku vychádzal zo sadzby 5% ročne. K úroku z omeškania požadovaného od 3.12.2016 do zaplatenia, súd uviedol, že žalobca vyzval žalovanú na platenie zosplatneného úveru do 12.12.2016, teda žalovaná sa do omeškania dostala až odo dňa 13.12.2016, preto súd zaviazal žalovanú na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1924,27 Eur od 13.12.2016 do zaplatenia a v časti úroku z omeškania zo sumy 1924,27 Eur pred 13.12.2016 ako nedôvodnú zamietol. Čo sa týka úrokov z omeškania z úrokov z úveru vo výške 95,10 Eur, uvedený nárok súd nepriznal z dôvodu, že úroky z úveru nie sú súčasťou pohľadávky ale len jej príslušenstvom a preto omeškaním sa s ich plnením nevzniká právo na ďalšie úroky z omeškania z omeškaných úrokov z úveru. Uviedol, že právny poriadok SR neumožňuje veriteľovi požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva. V súvislosti s uvedeným poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 35Odo/101/2002 z 24.3.2004 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Obdo/4/94 (R70/1995). Z uvedených dôvodov súd žalobu v časti úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 95,10 Eur predstavujúcej vyčíslené úroky zamietol a priznal iba úroky z omeškania z nevrátenej úverovej istiny, t.j. zo sumy 1924,27 Eur od 13.12.2016 do zaplatenia. Súd priznal žalovanej možnosť splácať prisúdenú sumu v splátkach podľa § 232 ods. 3 a 4 CSP vo výške 50,- Eur mesačne z dôvodu nepriaznivej životnej situácie žalovanej, ktorá preukázala svoj čistý mesačný príjem vzhľadom na exekučné zrážky z jej mzdy vo výške len 349,58 Eur a zároveň preukázala úrady na energie vo výške 110,- Eur, následkom čoho jej na základné životné potreby zostáva mesačne len veľmi nízka suma. Vzhľadom na výšku pohľadávky a na rastúce príslušenstvo však za minimálne prípustnú výšku splátky považoval sumu 50,- Eur a nie žalovanou navrhovanú sumu 20,- Eur. O náhrade

trov konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že priznal žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania, keďže úspech žalovanej predstavoval iba 0,62% , teda sa jednalo o nepatrný neúspech žalobcu.

4. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, a to proti výroku, ktorým bola žaloba čiastočne zamietnutá a v časti o priznaní plnenia v splátkach, namietajúc nesprávne právne posúdenie vecí ako aj nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým súd dospel na základe vykonaných dôkazov a zároveň namieta aj porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku porušenia procesných práv žalobcu. Žalobca uviedol, že súd porušil právo na spravodlivé súdne konanie, keď postupom v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené. Žalobca uviedol, že porušenie povinnosti tvrdenia, zakotvanej v § 150 CSP sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorý má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkov tvrdení protistrany alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany. K úroku z omeškania z úrokov z úveru žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 4Cob/62/2007 a v zmysle princípu právnej istoty sa domáhal nároku na úrok z omeškania zo zmluvných úrokov podľa § 497 Obchodného zákonníka. Poukázal na to, že zmluvné úroky boli vyčíslené pevnou sumou ako zmluvný úrok naakumulovaný z istiny do dňa zosplatnenia a tento sa ďalej nenavýšoval, preto nejde o rozpor so zásadou anatocizmu. Uviedol, že existuje rozdiel medzi úrokmi z úrokov a úrokmi z omeškania z úrokov. V súvislosti s uvedeným poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 14Co/542/2016-59 z 13.6.2017 ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 43Co/19/2017-103 zo dňa 29.11.2017, v ktorom súd konštatoval, že „v prípade úrokov z omeškania nejde o neprípustné úroky z úrokov. Úroky z úveru predstavujú cenu požičaných peňazí, ktorú je dlžník povinný zaplatiť spolu so záväzkom vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky tak, ako to vyplýva aj z úpravy § 497 Obchodného zákonníka. Pokiaľ dlžník mešká s úhradou úroku, má veriteľ právo požadovať úroky z omeškania z nezaplatených úrokov z úveru. Je potrebné rozlišovať úroky z úveru ako zmluvne dohodnutú cenu peňazí a úroky z omeškania ako sankciu za meškanie s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy. Súd prvej inštancie citoval v odôvodnení svojho rozsudku aj § 506 Obchodného zákonníka upravujúci právo veriteľa pri omeškaní dlžníka odstúpiť od zmluvy a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu aj s úrokmi. Ak je dlžník v omeškaní so splatením peňažného záväzku je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania, pričom súčasťou sumy vyplývajúcej z úverovej zmluvy, ktorú má dlžník vrátiť je nielen istina úveru, ale aj dohodnuté úroky. Ako už odvolací súd uviedol, nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie v tom, že úver uzavretý v tomto prípade je potrebné považovať za úver bezúročný a bez poplatkov.“ Taktiež citoval aj rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 16Co/111/2017-82 z 22.3.2018, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19Co/143/2017-60 z 19.4.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 12Co/116/2017 z 19.6.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, č.k. 9Co/270/2017 z 31.5.2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 13Co/577/2016 z 31.10.2018, Krajského súdu v Nitre, č.k. 12Co/70/2018-187 z 26.10.2018. K priznaniu plnenia v splátkach žalobca uviedol, že oprávnenie súdu priznať plnenie v splátkach predstavuje výnimočné oprávnenie a každá takáto výnimka sa považuje za osobitnú výhodu dlžníka. S poukazom na rozsudok NSSR sp.zn. 7Cdo/116/2012 z 18.3.2013 uviedol, že hľadiskami pre úvahu súdu, či sa má žalovanému priznať výhoda splátok, budú najmä osobné a majetkové pomery strán, výška priznaného plnenia, schopnosť žalovaného v konaní, prejavená snaha o plnenie záväzku žalovaným, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania, doba po ktorú by došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerne zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa. Žalobca poukázal, že v splátkach po 50,- Eur bude žalovaná splácať viac ako 3,2 roka, čo je neprimerané. Poukázal na to, že žalovaná v priebehu súdneho konania neprejavila žiadnu snahu svoj záväzok aspoň čiastočne uhradiť. Žalobca mal za to, že nie sú splnené podmienky pre priznanie plnenia v splátkach zohľadňujúc výšku dlhu ako aj ľahostajný prístup žalovanej k plneniu svojich povinností. V súvislosti s uvedeným poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, č.k. 24Co/322/2016-85 z 1.3.2017, rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 8Co/116/2017-64 z 30.1.2018, uznesenie Krajského súdu v Trnave, č.k. 23Co/392/2017-77 z 28.5.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre, 7Co/164/2018-336 z 27.9.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre, č.k. 8Co/34/2017-987 z 15.6.2017. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol žalobca rozsudok v napadnutej časti zmeniť tak, že odvolací súd vyhovie žalobe v celom rozsahu a zaviazhe žalovaného na zaplatenie pohľadávku v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. Nakoľko žalobca napadol rozsudok len v rozsahu zamietnutej časti a v časti o určení lehoty na plnenie, odvolací súd nemohol podrobiť súdnemu prieskumu prvý výrok rozsudku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť uhradiť žalobcovi istinu vo výške 1924,27 Eur, kapitalizovaný úrok z úveru 95,10 Eur a kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 0,95 Eur, poplatky za poistenie vo výške 1,70 Eur a úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatenj istiny 1924,27 Eur od 13.12.2016 do zaplattenia.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu za vecne správny. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu a na zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku dopĺňa nasledovné.

11. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

12. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške.

13. Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalobcom a žalovanou došlo dňa 3.2.2016 k uzatvoreniu úverovej zmluvy č. XXXXXX, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanej peňažné prostriedky vo výške 2000,- Eur, ktoré sa žalovaná zaviazala splácať v 96 mesačných splátkach vo výške 34,77 Eur. Z dôvodu, že žalovaný úver riadne a včas nesplácal, žalobca listom zo dňa 2.12.2016 vyhlásil zosplatenie celého úveru.

15. Je nepochybné, že vyššie uvedená úverová zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľka, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je

zrejme, že súd prvej inštancie správne ustálil, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

16. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený.

17. Čo sa týka nepriznania úroku z omeškania zo sumy kapitalizovaného úroku z úveru vo výške 95,10 Eur, čo v odvolaní namietal žalobca, odvolací súd uvádza, že sa v uvedenom rozsahu plne stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, že veriteľ nemá právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (t.j. úroky z omeškania z dojednaných úrokov), keďže mu to Občiansky ani Obchodný zákonník nepriznávajú. Oba z týchto právnych predpisov totiž nezakotvujú majetkové sankcie pre prípad omeškania sa dlžníka s platením príslušenstva pohľadávky (zákaz anatocyzmu). Nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky nevyplýva ani z dikcie ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V súvislosti s tým odvolací súd uvádza, že zákon umožňuje veriteľom na určitú dobu (do splatnosti) poskytnúť dlžníkovi úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky, avšak tieto dlžník platí len do splatnosti úveru. Po zosplatení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a to len z nezaplatenej istiny a nie úrokov z omeškania z nezaplatených úrokov. Žalobca v rámci odvolacej argumentácie, pokiaľ ide o úrok z omeškania z dohodnutého úroku, poukázal na názory uvedené v iných rozhodnutiach krajských súdov. V tomto smere však odvolací súd zdôrazňuje, že nie je viazaný názorom vysloveným v inom rozhodnutí.

18. Odvolací súd však poukazuje na to, že aplikačná prax súdov Slovenskej republiky pri posudzovaní tejto spornej otázky pre podobnosť právnej úpravy preberá argumentáciu prezentovanú v rozsudku veľkého senátu obchodného kolégia NS ČR zo dňa 24.03.2004, sp. zn. 35 Odo 101/2012, uverejneného pod číslom 5/2006 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk (R 5/2006), z ktorej vychádzal aj súd prvej inštancie. Podľa tejto argumentácie sú úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania podľa § 121 ods.3 OZ príslušenstvom pohľadávky, ktorým sa v zmysle tohto ustanovenia a v nadväznosti na definíciu záväzkového vzťahu v § 488 OZ a jeho všeobecné chápanie v právnej teórii rozumie peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (a to, že si možno nárokovať i sankcie za omeškanie s platením), dochádza priamo zo zákona práve omeškaním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku zaniká (končí) aj akcesorický záväzok úrokový; pretrváva iba povinnosť uhradiť už splatné úroky. Tým, že dlžník včas nesplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (úroky z omeškania zo zmluvných úrokov) veriteľ nemá, pretože ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú, pretože neupravujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky.

19. Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením výroku o splatnosti súdom priznanej pohľadávky. Podľa § 232 CSP je lehota na plnenie tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že zákon stanovuje trojdňovú lehotu na plnenie súdom uloženej povinnosti. Súd však môže určiť aj dlhšiu lehotu na plnenie uloženej povinnosti alebo môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonávať v splátkach. Pri úvahe o určení dlhšej lehoty na plnenie povinnosti alebo pri určení splátok súd vychádza najmä z konkrétnych okolností prípadu a osobných a majetkových pomerov strán sporu. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vychádzal z pomerov žalovanej a umožnil jej priznanú sumu zaplatiť v mesačných splátkach po 50,- Eur. Z vyjadrenia žalovanej ako aj z predložených listinných dôkazov má odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, za preukázané, že žalovanej čistý príjem po vykonaní zrážok zo mzdy predstavuje sumu 349,58 Eur, z čoho žalovaná uhrádza náklady na energie a služby spojené s užívaním nehnuteľnosti viac ako 110,- Eur, teda na základné životné potreby jej ostáva suma nižšia ako 240,- Eur. Odvolací súd poukazuje na výšku životného minima v hodnote 210,20 Eur, teda z uvedeného je zrejme, že žalovanej po uhradení nákladov spojených s užívaním nehnuteľností a po uhradení splátky žalobcovi nezostane

ani suma životného minima na zabezpečenie základných životných potrieb, akými sú strava, hygiena, ošatenie a iné položky, ktorých vynaloženie je nevyhnutné na život.

20. Odvolací súd považuje postup súdu prvej inštancie týkajúci sa výšky priznanej splátky za správny a v súlade so zákonom. Len na potvrdenie správnosti odvolací súd uvádza, že vzhľadom na nevyhnutné výdavky na zabezpečenie základných životných potrieb žalovanej je nevyhnutné konštatovať, že mesačná splátka vo výške 50,- Eur je primeraná a to s poukazom na žalovanou deklarované a preukázané majetkové pomery. Odvolací súd poukazuje na to, že judikatúra súdov ustálila prípustnú lehotu na splatenie priznanej pohľadávky a to lehotu 3 rokov, keďže žalovaná bol zaviazaná na splátku vo výške 50,- Eur, priznanú pohľadávku uhradí takmer v uvedenej lehote, teda výška splátky je primeraná. Je treba ešte dodať, že súd prvej inštancie správne rozhodol o povinnosti žalovanej dlžnú sumu uhradiť v mesačných splátkach s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Ak teda žalovaná splátky nebude dodržiavať, stane sa zročným celý dlh a to už v prípade omeškania s plnením hoc len jednej splátky.

21. Čo sa týka žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to z dôvodu, že súd porušil ustanovenie § 150 a 151 CSP, zo žalobcom uvedených skutočností odvolaciemu súdu nie je zrejmé, v čom malo porušenie uvedených ustanovení spočívať. Žalobca v odvolaní nešpecifikoval uvedenú skutočnosť, preto odvolací súd považoval uvedený odvolací dôvod za nedôvodný.

22. Postupom podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd v napadnutej časti, t.j. rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o splatnosti pohľadávky ako vecne správny potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalovaná ako sporová strana mala v odvolacom konaní plný úspech, teda má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).